

LIBRIS

We know
books

CATY ROGAN

SĂRUTUL
ZEILOR

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Ancorații

Capitolul 1

Protectoratul Selencia, anul 987 al Războiului Etern, toamna

Selencia, care a primit protecția scutului regatului Faraengard împotriva kher'zennilor, își datorează supraviețuirea forței oamenilor săi. Grânele și munca lor sunt un preț mic de plătit pentru darul vieții.

Scrisoare de la regele regatului Faraengard către
noii suzerani ai regatului Selencia,
în anul 36 al Războiului Etern

Când mi-o amintesc pe Irielle, gândul îmi zboară la dantelă. Asta purta când a murit arsă în ziua nunții ei.

Îmi aduc aminte cu câtă atenție s-a îmbrăcat cu rochia, acum șase ani. Ochii îi străluceau cu lacrimi nescurse, în timp ce mângâia modelele florale lucrate manual.

Felul în care stratul decorativ s-a înnegrit și s-a încovoiat spre interior, cu mult înainte ca flăcările să îl cuprindă. Vederea mi s-a îngustat și mi-a devenit cenușie, până când singurul lucru pe care îl mai puteam vedea era acel model meticulos, chiar și când plângeam, îmi curgea nasul și vomitam pe pământ, la picioarele cumna-tei mele. Apoi, când rochia ei a început, în sfârșit, să ardă... Nu cred

că voi uita vreodată mirosul. Felul în care m-a atacat și m-a sufocat. Duhnea a dantelă arsă.

E un moment de care nu pot să scap. Nici în lumina zilei, când amintirile apar, încetoșate și vibrânde. Și clar nici în întunericul somnului, când se trezesc la viață în coșmaruri atât de reale, atât de vii, că sunt blocată să-l re trăiesc noapte după noapte.

Mama spune că asta se întâmplă pentru că sunt blestemată, exact ca Irielle. Bineînțeles că are dreptate.

Transpirația îmi curge pe față când mă opresc din legănat secera și ridic privirea către cerul albastru. Căldura dogoritoare a verii a dispărut de mult, însă briza toamnei care îmi leagănă șuvițele ondulate peste gât nu e în măsură să mă răcorească.

Îi fac cu mâna fratelui meu mai mic, care vine în fugă cu o găleată cu apă.

Niciunul dintre noi – nici măcar mama mea, care pune spicele de grâu în roaba din spatele meu – nu comentează cu privire la apa care curge pe jos, în timp ce Leo, în vârstă de cinci ani, se oprește în fața mea. Zâmbetul lui strâmb îi luminează chipul când îmi dă polonicul.

– Mulțumesc, Leo! zic, în timp ce beau.

Acesta se înfoaie, mândru.

– Sunt un ajutor foarte bun, până o să devin puternic, ca tine și Seb, îmi spune.

– Chiar ești cel mai bun ajutor, încuviințez serioasă.

Trag adânc aer în piept. Mirosul dulce vag al grâului e copleșitor, dar simt și alte zeci de mirosuri, precum moscul înțepător al fratelui meu de 19 ani, Seb. O urmă de tabac se ține de cămașa tatălui meu, deși e tocmai în capătul câmpului. Până și mirosul de apă curată din găleată îmi plutește la nas, proaspăt și înviorător.

Dintr-odată, tot peisajul mă lovește ca un val. Îmi transformă gândurile într-un roi de albine, până când privirea mi se încetoșează de la durerea ascuțită.

Mai trag încă o dată aer în piept și mă concentrez pe coliba noastră. Doar pe ea.

Pe modul în care acoperișul din stuf alunecă în laterale. Pe modul în care ușa e ușor întredeschisă și atârână strâmb. Pe felul în care

perdelele maronii, făcute din saci vechi de cereale, se leagănă ușor pe piatra văruiată. Pe felul în care lavanda pe care o crește mama sub ferestre se unduiește, mirosul său dulce alinându-mă. Monotonia mă aduce înapoi la mine însămi și reușesc să-mi calmez inima care mi-o luase razna.

Lent și intenționat, ca să nu declanșez starea din nou, îmi extind concentrarea, ca să observ mai mult din împrejurimi. Coliba noastră se află la limita de vest a proprietății, lipită de Pădurea Suspinelor, care se întinde de aici până la regatul Faraengard, nu că aș fi fost vreodată acolo.

Am fost doar în Lalica, la două zile de mers pe jos spre est de micul nostru sat, ca să-l ajut pe tata să ducă recoltele noastre la piață. Mama mă lasă să fac călătoria asta doar ca să mă rog la temple și să implor zeii să-mi schimbe soarta. Nu știe că n-am pășit niciodată într-un templu. Preoții nu fac compromisuri când vine vorba despre ofrandele votive, iar prețul este mare. Eu și tata cheltuim cele câteva monede pe care le avem pe provizii suplimentare, ca să ne ajute să trecem iarna.

Mă întorc spre est, spre conacul suzeranului. Nu ar trebui să-l pot vedea. Acum șase ani, conacul era doar un punct la orizontul lanului de grâu. Acum, pot să-l văd în toată gloria sa, cu coloanele sale de marmură care încadrează ușa mare de lemn și acoperișul din ardezie neagră care nu ar îndrăzni niciodată să lase ploaia să treacă prin el. Trei etaje de lux, construite și menținute de generații întregi de muncă gratuită. E pretențios și vanitos, la fel ca lordul. De aici, văd chiar și termitelile care s-au mutat sub verandă. Sper că vor mânca fiecare grindă, fiecare stâlp, fiecare căprior.

Îmi trec mâna peste față și transpirația îmi murdărește brațul, aspră și grunjoasă.

Uneori, așa e – toate simțurile mi se deschid, ca niște porți, și mă copleșesc cu valuri și valuri de senzații. Ce miros, ating, simt, aud, văd și chiar gust, până mă înec în lanul nostru de grâu care se leagănă.

O mână mare și puternică mă atinge pe umăr.

– Ești bine, Leina?

Vocea adâncă a lui Seb ar trebui să-mi ofere alinare, dar mă sperii, scap polonicul în găleata lui Leo și vărs apa.

Asta îmi atrage o replică de la mama.

– Leina, fii mai atentă!

Ordinul e tăios, furios. O simt că a ajuns la limită.

Nu pot s-o învinovățesc. Toți suntem așa.

Mă întorc spre Seb, care mă privește îngrijorat. E singura persoană căreia am putut să-i spun ce simt de când a început chestia asta. Nu e vorba că părinții mei nu au observat. Bineînțeles că au făcut-o. Doar că nu vorbim niciodată despre asta și nici n-o să începem acum. Nu vor să admită că am reușit să strâng de trei ori mai mult grâu decât Seb și de două ori mai mult decât tata, deși amândoi sunt mai voinici decât mine cu cel puțin 45 de kilograme de mușchi. Cu șase ani în urmă, nu puteam ține pasul cu niciunul din ei.

Schimbările au fost drastice. Nefirești. E unul dintre motivele pentru care am 24 de ani și sunt necăsătorită. Nu pot avea încredere în nimeni din afara familiei noastre.

Însă nu Seb ar trebui să fie cel care să mă aline, nu având în vedere ce îl așteaptă. În curând. Grăul nu e singurul lucru recoltat în acest regat în fiecare toamnă.

A început Colectarea.

Coșmarurile mele s-au întetit din nou, forțându-mă să re trăiesc acea zi blestemată care s-a petrecut în urmă cu șase ani, când au venit soldații din Faraengard. Ziua când au ucis-o pe Irielle și i-au luat pe fratele meu mai mare, Levvi, și pe iubitul meu, Alden, în lanțuri. Ziua când i-am pierdut pe toți trei pentru totdeauna.

Mă forțez să zâmbesc.

– Bineînțeles. Sunt doar obosită.

Mă întind să-mi pun mâna pe spatele lui Leo să îl împing în față, spre tatăl nostru, dar mă retrag înainte să fac asta. Nu am mai avut niciun contact fizic cu Leo de vara trecută, când i-am rupt din greșeală brațul. Dacă mama nu ar fi o tămăduitoare așa pricepută, poate că rana l-ar fi omorât. A fost o ruptură urâtă.

Arăt spre tata.

– Leo, cred că tata are nevoie de apă.

– Bine! spune el, traversând vesel câmpul.

Seb mă analizează, cu capul înclinat, evaluându-mi sinceritatea.

– Minți, spune Seb, după ce Leo e destul de departe cât să nu ne audă.

Seb știe mereu când cineva minte. E un talent bizar, care îl face imposibil de învins la jocurile de cărți, nu că tata i-ar da voie să joace prea des cu sătenii. Asta ar atrage atenție nedorită, așa că joacă doar când suntem cu adevărat disperati. Ultima oară a făcut-o când nu ne-am permis să-l hrănim nici măcar pe Leo.

Oftez și fac un semn indiferent cu mâna.

– Azi e mai rău.

Se strâmbă.

– Ce s-a întâmplat de data asta?

Nu șoptește încă, dar vorbește încet.

Îmi dau voie să zâmbesc slab.

– Sunt termite sub veranda lordului.

Expresia lui Seb îi trădează surprinderea. Mai mult ca sigur e șocat că reușesc să văd o insectă mai mică decât o unghie, în condițiile în care el nu distinge nici măcar coloanele de aici. Apoi zâmbeste.

– Sper c-o să-i mănânce tot locul ăla blestemat.

Pufnesc în râs înainte să mă pot abține.

– Seb! Leina! Terminați cu prosteala! Avem o treabă importantă de terminat.

Ne întoarcem spre mama, a cărei voce a devenit mai mult decât tăioasă. E aproape isterică. Chipul ei e încordat, iar pe el se citesc suferința și durerea. Gura ei este o dungă dreaptă, plină de amărăciune. Cândva, era frumoasă, înainte ca Levvi să fie luat de Colectare. Chipul ei era mai blând atunci. Ea era mai blândă. Acum, e numai margini ascuțite și unghiuri tăioase.

Mă uit la tata, care o privește pe mama așa cum face când are impresia că nu-l vede nimeni – iubirea pe care i-o poartă e una istovită și cred că așa e și cea pe care ne-o poartă nouă. Uneori, pare mic. Nu pentru că ar fi așa din punct de vedere fizic; e un bărbat masiv, cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaților din sat, cu mușchi definiți pe spate, brațe și picioare de la o viață întreagă de muncă

greă. Însă încrederea lui în sine a fost zdrobită acum mult timp și își ține capul plecat. Asta l-a ajutat să rămână în viață în minele din Faraengard, când a servit în Colectare.

Clatină din cap spre mine și Seb, un ordin tăcut să ne potolim. Nu ripostați. Nu ridicați vocea. Nu puteți întrebări.

Furia mea, care e mereu periculos de aproape de suprafață, clo-cotește, așa că mă întorc să recoltez alt rând de grâu. Îmi legăn se-cera cu toată puterea, ca să-mi epuizez furia pe grâu, dar brațul mi se oprește la o șoaptă de firele ce se leagănă în fața mea. Aș fi putut jura că am auzit un cal nechezând, doar că noi nu avem cal. Niciun rob nu are. Mă uit spre nord, unde micul drum accidentat se intersectează cu drumul principal din pietriș, care duce către regatul Faraengard, iar inima îmi bubuie în piept. Pe sfânta Serephelle, nu! Soldații sunt aici.

– Seb.

Îi șoptesc numele, însă neajutorarea pe care o simt îl face să se audă ca o bubuitură pe câmpul nostru.

Toată lumea încremenește. Tata se oprește în mijlocul mișcării. Mama scapă grămada de spice pe care a strâns-o și scoate un mor-măit de disperare din adâncul ei. Leo scapă găleata din mâini, iar apa se îmbibă repede în pământ.

Seb se întoarce lângă mine și amândoi privim spre orizont.

– Nu văd nimic, Leina, spune el calm.

Strâng seceră în mâini.

– Sunt aici.

Mormăitul mamei se transformă într-un scâncet disperat. Își ridică fusta ca să alerge către noi.

– Fugi, Seb! Încă nu te-au văzut. Poți să te ascunzi în pădure, doar cunoști zona așa bine! E un haos de mâini în timp ce-l împinge în piept. Fugi! Am pierdut deja un fiu, nu pot pierde încă unul. Fugi!

Mama țipă în timp ce-l împinge cu toată forța. Are doar 19 ani, dar Seb l-a moștenit pe tata și e deja un munte de om. Nu se clin-tește. Își ridică mâinile ca să o țină, imobilizând-o cu o blândețe surprinzătoare pentru cineva de dimensiunea lui. N-o să înțeleg niciodată de unde găsește forța să hrănească acea pace interioară.

Se apleacă și o pupă pe frunte.

– Știi că nu pot să fac asta.

Și nici nu vrea. Seb nu ne-ar lăsa niciodată să fim pedepsiți în locul lui. Fiecare dintre noi ar fi legat în centrul satului și lăsat să moară de sete sau expunere la forțele naturii, oricare ar fi prima. Soldații ne-ar elimina întreaga familie și apoi s-ar ocupa de fiecare bărbat, femeie și copil din sat până când Seb s-ar preda.

Buzele micului Leo tremură acum. Nu înțelege. Dar, pe de altă parte, nici eu nu înțeleg cruzimea Colectării. Soldații iau toți băieții înainte să ajungă la maturitate și îi forțează să muncească în minele din Faraengard. Unii dintre ei, precum tata, se întorc la ferme cinci ani mai târziu. Sunt schimbați, bătuți și înfrânți, dar acasă. Alții, precum fratele nostru mai mare și iubitul meu, mor în mine, iar oasele lor putrezesc în adâncul pământului.

Regatul Faraengard ne spune că e datoria noastră, pe care trebuie s-o plătim, pentru că ne protejează de răul cel mare. „De kher’zen-ni”, șoptesc oamenii. Se tem că, dacă vor spune prea tare numele demonilor morții din marea Ebonmere, îi vor chema la ușa lor.

Îmi îndrept privirea către orizont, de unde se apropie cei patru călăreți. Cred că toată lumea i-a văzut deja, dar eu văd în detaliu doi spadasini și doi trăgători cu arcul, chiar și de la distanță. Bărbatul din față are deja un rânjet pe chip, ca și cum o să-i facă plăcere să ne distrugă. Are în lateral o sabie în teacă, însă privirea mi-e atra-să de scutul pe care îl ține. Pe acesta e emblema regală a regatului Faraengard. Un faravar – calul de război înaripat divin, călărit de războinicii altor – se află între două lănci încrucișate în partea de sus. Furia clocotește în mine.

Tata se apleacă și îi șoptește ceva lui Leo, iar acesta fuge în casă. O să se ascundă sub pat, așa cum a fost învățat. Singurul moment când tata ridică vocea la noi e când nu alergăm destul de repede în ascunzătoarea noastră.

Tata vine la mine.

– Leina, ia-o pe mama ta și mergeți în casă! Stați cu Leo!

Mama plânge neajutorată la pieptul lui Seb și îl ține strâns de cămașă. Da, tata are dreptate. Ar trebui s-o duc în casă, ca să nu fie

nevoită să vadă ce o să urmeze. Soldații regelui nu vor tolera insolența.

Însă nu-mi pot desprinde privirea de la soldații care se apropie. „Amenințare“, șoptește ceva din mine.

– Leina!

Tata țipă la mine și mă sperii. Nu e în firea lui să ridice vocea.

– Acum, Leina!

Da, trebuie s-o ajut pe mama. Va fi rănită dacă va fi de față când soldații îl vor lua pe Seb.

Fratele meu îmi aruncă un zâmbet blând.

– E în regulă, Leina.

Se pregătește să treacă de mama spre mine, dar îi e greu să scape din strânsoarea ei.

Eu sunt încremenită pe loc. Seb râde, însă sunetul este lipsit de veselie.

– Ajută-mă! spune el și arată spre mâna mea. Și nu mai strânge așa seceră! Nu o să ne ajute cu nimic dacă vor crede că ai o armă în mână.

Privirea îmi coboară spre seceră. E lungă cât sunt eu de înaltă, cu o lamă pe care am ascuțit-o chiar eu, până mi-au sângerat degetele. „Lama ascuțită taie grâul mai repede“, mi-am spus în vreme ce stăteam aplecată peste piatra de ascuțit oră după oră, transformând lama într-un briceag. Dar... Îmi relaxez degetele și învârt coada în mână, făcând să se rotească lama.

Da, o armă.

Este o cheie ce descuie o parte nouă, periculoasă, a minții mele, și mă pun în mișcare.

Dar nu spre mama.

Capitolul 2

Selencienii sunt un popor posac și încăpățânat. Muncesc câmpurile destul de bine când sunt motivați, deși se plâng de foame, de parcă asemenea lucruri contează pentru niște creaturi de stirpe joasă. Cel mai bine e să-i ținem ocupați. Trândăvia duce la nemulțumire. Cum sunt copiii? Spune-i micului Warren să fie atent la lecții și pup-o pe Kaelis pentru mine.

Scrisoare de la căpitanul Vorrine Lance către soția lui, Lastelle, în anul 582 al Războiului Etern

– Leina!

Vocea lui tata e încă panicată, dar s-a transformat dintr-un țipăt într-o șoptă. Soldații sunt destul de aproape să ne audă. Copitele zgomotoase ale cailor fac pământul să-mi vibreze sub tălpi. E un sunet care ne face pe noi, robii selencieni, să o luăm la fugă cât de repede putem către orice adăpost din apropiere – o casă, un hambar, o pădure, o câpiță de fân. Dar, în momentul ăsta, nu frica e cea care mă alimentează. Vibrația aceea hrănește ceva puternic din mine. Sunt aproape... excitată? Nu are cum, dar nu mă opresc.

Timpu pare să înghețe, chiar în timp ce continui să merg ca să mă postez în fața familiei mele. Mama a tăcut în timp ce mă privește înaintând, cu gura întredeschisă. Simt gustul fricii pe care o emană

și îmi lasă o aromă putrezită pe limbă. E acidulat și grețos, de parcă am înghițit niște roșii stricate.

Tata și Seb vin către mine, emanând furie, confuzie și teamă. Furie e condimentată, confuzia – metalică. Fără să mă întorc, îmi mișc mâna la spate, spunându-le să se oprească.

„Nu vă mai apropiați. Veți fi răniți.”

Nu rostesc vorbele cu voce tare. Îmi sunt blocate în minte.

Soldatul care conduce grupul – căpitanul, potrivit emblemei – mă fixează cu privirea, dar nu de parcă aș fi o amenințare, ci mai degrabă un gândac sub talpa lui.

Într-un colț îndepărtat al minții mele, știu de ce mă privește așa. Am moștenit-o pe mama. Sunt minionă. Seb ar putea să-și înfășoare mâna în jurul încheieturii mele de două ori și s-o rupă cu ușurință. Părul meu închis la culoare e tuns scurt, potrivit tradiției selenciene de jelire, și mai mult ca sigur că fața mea e pătată cu pământ și transpirație. Singura mea armă e o seceră ruginită cu mâner de lemn.

Dar, chiar și așa, această parte nouă și sălbatică a minții mele râde de acest căpitan și de cei trei soldați jalnici ai săi.

Căpitanul mă privește de sus, ca și cum o să mă calce în picioare cu calul lui de aproape o mie de kilograme și o să mă distrugă. Îl aud pe Seb în depărtare blestemând, picioarele lui lovind pământul în timp ce o ia la fugă spre mine. Îmi pun un picior în spate și unul în față, găsindu-mi echilibrul într-o mișcare la fel de naturală precum respiratul. Nu o să mă mișc, indiferent dacă dă calul peste mine sau nu. Mânuiesc secera cu mâna din spate, ca să o aduc deasupra capului meu.

În ultima secundă, calul se oprește și se ridică pe picioarele din spate. Copitele lui îmi ating părul. Când animalul se lasă jos, lama mea aproape îi atinge fruntea. Toată lumea găfăie, până și bestia imensă. Toată lumea, mai puțin eu.

În viața mea nu am fost atât de calmă.

Seb stă în dreapta mea, iar tata – în stânga. Mama e în spate, cu o mână pe umărul meu, încercând să-mi tragă brațul în jos.

Seb își ridică mâinile, în încercarea de a atrage atenția soldaților, însă căpitanul nu se uită la el. Nu-și ia ochii de la mine. Își saltă sabia, în timp ce cei doi arcași din spatele lui își ridică arcurile și pregătesc săgețile.

– Ar trebui să îngenunchezi, fato. Nu știi care e pedeapsa dacă nu îi tratezi cu respect pe soldații regelui?

Mama plânge din nou, văicărindu-se.

– Glumește. Nu a...

Dar nu avem voie să ne adresăm soldaților fără permisiune. Căpitanul ridică o mână, făcând un semn, iar mama e redusă la tăcere când o săgeată zboară în aer și i se înfige direct în frunte.

„Nu! Pe toți zeii, nu!” Îmi vine să îngenunchez, să o trag aproape și să-mi accept pedeapsa pentru că din cauza mea a pățit asta. Dar, în schimb, văd roșu în fața ochilor și acea parte distrusă din mine e redusă la tăcere, de parcă o ascult de undeva de sub apă.

Încep să mânuiesc secera de parcă ar fi extensia mea, pentru că așa și e. A devenit o parte din mine, contopindu-se cu mâna mea prin căldură sau altceva. Ceva magic. În câteva secunde, l-am dat pe căpitan jos de pe calul lui și îi curge sânge din rana de la gât, în timp ce mă privește oripilat.

Se aude un răcnet și întorc iute capul, apoi îl văd pe tata îndreptându-se spre arcașul care a ucis-o pe mama. Soldatul și-a îndreptat săgeata către mine, dar, când aude sunetul inuman, se întoarce spre tata și dă drumul săgeții spre el. Urmează o a doua, când celălalt arcaș răspunde la noua amenințare, dar asta nu-l oprește pe tata să ajungă la primul și să-l tragă din șa. Tata îl înjunghie pe arcaș cu una dintre săgețile lui, apoi cade în genunchi, cu două săgeți înfipite în piept. Căderea lui zdruncină pământul de sub picioarele mele.

Suferința începe să clocotească din nou, un nou val amenințând să mă înghită cu totul, până când unul dintre soldați își ridică sabia masivă ca să mă taie în două. Dar sunt rapidă și nu străpunge decât aerul, în timp ce continui să mă mișc, ritmul bătăliei trezindu-se la viață în sângele meu. „Lovește, rotește-te, ferește-te!” Lovesc spadasinul în mijlocul pieptului cu secera. Nu e destul de ascuțită

ca să străpungă armura, dar forța loviturii îl dă jos de pe cal. Cade, într-o simfonie de metal care zăngănește.

Arcașul rămas țintește și trage, dar, cumva, prind săgeata la un centimetru de pieptul meu. O întorc și o arunc înapoi spre el, cu o singură mișcare. Săgeata străpunge aerul de parcă am lansat-o dintr-un arc, lovindu-l în ochiul cu care a țintit. Bărbatul cade de pe cal, cu un urlet distorsionat.

Acum, am rămas eu și spadasiul căzut. Caii s-au împrăștiat, îndepărtându-se de amenințare. De mine.

O iau spre soldat, iar de pe secera din mâna mea curge sânge. Bărbatul zace întins pe spate și mă privește, încercând să se tragă înapoi.

– M...m...milă, mormăie el. Milă, te rog!

Dar nu există așa ceva în mine. Îmi pun gheata pe pieptul lui și îl lipesc de pământ, ridicând secera deasupra capului.

– Stai!

Undeva în mintea mea recunosc vocea lui Seb, dar nu am timp pentru el acum. Nu am terminat.

Însă fratele meu mă prinde de braț, cu mâini tremurânde.

– Leina, stai!

Mă întorc spre el, iar roșul începe să se evapore din fața ochilor. Privirea lui e disperată, plimbându-se dintr-o parte în alta. Urmăresc direcția în care se uită, iar măcelul de pe câmp o să devină parte din coșmarurile mele nesfârșite. Dantela care se înnegrește și se îndoaie în interior. Foc și piele arsă. Urlete disperate care nu se mai opresc. Oase care putrezesc în pământ. Un întuneric care zdrobește.

Acum, sângele se îmbibă în pământ.

Secera îmi tremură în mâini, iar gura mi se mișcă, încercând să formeze cuvinte. „Ce am făcut?“

Soldatul pe care-mi țin gheata mă prinde de picior și încearcă să mi-l sucească.

Îl lovesc în față, iar din nas îi curge sânge. Bărbatul e inuman de palid în contrast cu roșul sângelui. Mă pregătesc să cobor secera, când începe să se bâlbăie, cu ochii mari.

– I-i-i-i-imposibil. Nu e posibil.

Cobor secera până e lipită de gâtul lui. Nu mai trebuie să mă lupt cu Seb acum. Mi-a dat drumul la braț și a venit lângă mine.

– Ce nu e posibil?

E șocant să-mi aud propria voce. Are un ton autoritar pe care nu l-am mai auzit până acum.

Însă bărbatul clatină din cap și bâiguie, în timp ce mă privește de parcă aș fi un monstru.

Nu știu ce să fac acum. Lupta e ceva ce mi-a venit natural, ca respiratul. Dar acum? Ce fac acum? Îl torturez? Am nevoie ca soldatul să vorbească. Poate știe ce mi se întâmplă. Clar pare să aibă o idee mai clară decât mine.

Seb preia controlul și-l lovește pe bărbat în lateral. Soldatul pufnește, dar gheata mea îl ține pe loc.

– Ai auzit-o! Ce e imposibil?

Bărbatul se uită când la mine, când la fratele meu. Încearcă să-mi ridice din nou piciorul, dar nu mă dau laoparte nici măcar un centimetru. Gheata mea e ca un bolovan pe pieptul lui.

– Vorbește! îi ordon.

– Nimic din ce poți să-mi faci nu o să fie mai rău decât... Se oprește în mijlocul propoziției și mă privește în ochi. Nimic din ce poți să-mi faci nu o să fie mai rău.

Văd teamă adevărată în ochii lui, dar nu e provocată de mine. Inacceptabil.

Las secera pe jos. E prea lungă, prea impersonală. Întind un braț în spatele meu, desfăcându-mi degetele. Sunt ghidată de o informație, de o cunoaștere, care e mai presus de mine, însă vine din interior.

Foarfece de grădină străpunge aerul din spatele meu, înainte să se oprească direct în mâna mea. Degetele mele ard când se înfășoară în jurul mânerului de metal. O altă unealtă pe care am ascuțit-o până mi-au sângerat degetele. O altă extensie de-a mea.

Ochii soldatului sunt complet dilatați, privirea lui fiind ațintită asupra foarfecii. Nu are cuvinte, doar clatină din cap.

Mă las în jos și pun un genunchi pe pieptul bărbatului, apoi duc foarfeca la urechea lui stângă. Mă aplec spre el și-i șoptesc: